DE TOCHT VAN DE DEUTSCHLAND

door PAUL KÖNIG, Kapitein v. d. handelsonderzeeër
:: „Deutschland" ::

(7) (Vervolg.) (Nadruk verboden.)

We hebben het uitgehouden tot het stormcentrum achter ons lag, tot het buiten opklaarde, tot de zon door de wolken brak en de afnemende deining veroorloofde, de luiken weer te openen.

Dan stegen ze naar boven uit hun hel; bleek, van olie druipend en smerig kwamen ze in het schitterende daglicht en verheugden zich in de zon, als scheen ze voor hen voor den eersten keer.

Amerika.

Terwijl we op den Atlantischen Oceaan de ons ontmoetende schepen bij gunstigen koers boven water ontweken en het erop lieten aankomen, nu en dan eens gezien te worden, doken we de laatste dagen zonder uitzondering, zoodra zich slechts een rookwolk aan den horizon vertoonde. We wilden bij het aansturen op de kuststreek in geen geval gezien worden, daar we met de aanwezigheid van vijandelijke oorlogsschepen rekenen moesten.

Den achtsten Juli hadden we overdag reeds aan de kleur van het water bemerkt, dat we niet ver meer van het doel van onze reis konden zijn.

In den loop van den middag beraadslaagde ik met mijn officieren over het aansturen op Kaap Henry, de zuidelijkste van de beide voorgebergten, die den ingang van de reede van Hampton Road en de Chesapeake-baai vormen.

Ik was van meening, in diep water op ongeveer tien zeemijlen afstand van de Amerikaansche territoriale grens het morgengrauwen af te wachten, en mij dan te vergewissen, of er geen vijandelijke maatregelen genomen waren. Voor het geval, dat van onze reis toch iets bepaalds in het openbaar was uitgelekt, moesten wij onvoorwaardelijk met zulke maatregelen rekening houden.

Krapohl daarentegen sloeg voor, onder de bescherming van den nacht juist zoo dicht mogelijk naar de kust te varen, en werd in die meening door Eyring gesteund.

Beide plannen hadden hun vóór en tegen, en zoo bepaalde ik, vooreerst in de avondschemering voorzichtig verder te varen en af te wachten, hoe de weersgesteldheid zijn zou.

De beslissing bracht spoedig daarop een opkomende stijve zuidwester bries, die ons goed zicht verschafte wat tevoren in de nevelachtige zomerlucht niet het geval geweest was. Tegelijk echter bracht ons de bries in een sterk slingeren, dat zich bij de opgekomen stijve en korte zee hoogst onaangenaam merkbaar maakte. We besloten daarom kort en goed, op grond van kort tevoren genomen goede astronomische waarnemingen, op het vuur van kaap Henry en Kaap Charles nog in den nacht aan te sturen.

We voeren dus verder, tot zich na niet al te langen tijd een bleek schijnsel met rukken boven den horizon schoof en weer verdween.

Dat was het schijnsel van het bliksemlicht van kaap Henry, de eerste groet van Amerika.

Plotseling dook aan stuurboord vooruit een wit licht op, dat dadelijk weer verdween en dan nog meermalen opflikkerde. Dadelijk daarop verscheen ook aan bakboord een wit licht, dat echter vastbleef.

We keken elkaar aan.

Duivels, wat is dat? Dat zag er bar naar uit, alsof geblinde oorlogsschepen elkaar lichtsignalen gaven.

In ieder geval was het zaak drommels op te passen.

Met halve kracht, tot aan den toren in het water, alle mannen op duikposten, slopen we onder scherpe waarneming nader, met onze kijkers in de duisternis borend.

Het duurde niet lang, of het bleek, dat het vaste licht de toplantaarn was van een uitvarend onschuldig schip, dat reeds tamelijk verwijderd achter ons voorbij liep. Spoedig daarop konden we dan ook op de plaats van het flikkerlicht de omtrekken van de zeilen van een driemastgaffelschoener vaststellen, die volgens gewoonte van vele kustvaartuigen zonder zijlichten voer en slechts van tijd tot tijd aan den achtersteven een wit licht vertoonde. Dat hadden wij voor het seinen van oorlogsschepen gehouden.

Verlicht liet ik de machine groote vaart vooruitgaan, en spoedig kregen we ook het schijnsel van het vaste licht van kaap Henry in 't zicht, terwijl het flikkeren van het schitterlicht van Kaap Charles steeds duidelijker aan den horizont oplichtte.

Nu wisten we, dat we goed gestuurd hadden; de invaart tusschen de beide voorgebergten lag voor ons.

Spoedig kwamen ook de vuren zelf boven de kim; met een onbeschrijflijk gevoel in het hart begroette ik het bliksemlicht van kaap Charles, dat mij met zijn onvermoeibare lichtslagen midden in de ons omringende donkere oneindigheid een zwijgend maar onfeilbaar teeken was voor de zekerheid: Daar ginds ligt na langen gevaarvollen tocht eindelijk vast land, ligt ons doel, ligt het groote Amerika.

We passeerden nu de langzamerhand voor den dag komende lichtboeien van het vaarwater, en het mij van mijn vroegere tochten welbekende huilen der dicht daarbijliggende brulboeien gaf mij ook door het gehoor, het gevoel van de nabijheid van vast land.

Nadat we ook de brulboeien gepasseerd waren, doken wij geheel boven. We zagen nu de lichten van verscheidene passagiersschepen, door welke we echter niet ontdekt werden, daar we nog geblindeerd voeren, tot we kaap Henry dwars voorbij waren en de Amerikaansche territoriale grens bereikt hadden.

Dat was den achtsten Juli; 's nacht om halftwaalf.

Binnen de Amerikaansche territoriale grens zetten we lichten en voeren rustig in de invaart tusschen de kapen, tot wij voor ons de roodwitte toplichten van het loodsvaartuig vaststelden.

We stopten en toonden het gebruikelijke blauwe licht, waarop het loodsvaartuig direct zijn schijnwerper op ons richtte en, daar hij geen omtrekken van een stoomschip herkennen kon, voorzichtig nader kwam.

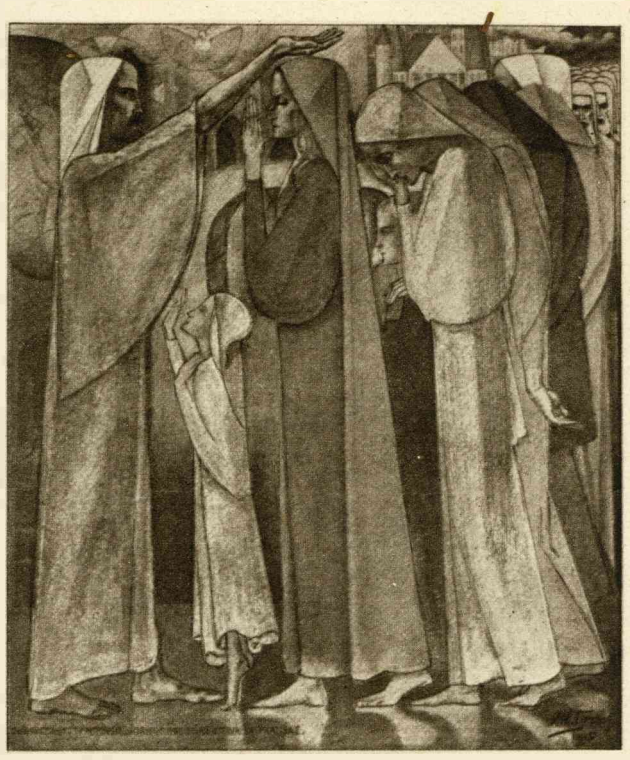
Hij belichtte ons lang, en telkens weer tastte de lichtarm van den schijnwerper over het lage dek en den toren der „Deutschland".

De onverwachte aanblik van onze boot scheen den braven kapitein zoo verbluft te hebben, dat het een heele poos duurde, voor uit den roeper zijn vraag kwam:

„Where are you bound for?"

(„Waarheen bent U bestemd?")

Op ons antwoord „Newport News," vroeg hij naar den naam van ons schip; wij noemden den naam, maar er was een tweemalige herhaling noodig, eer men daarginds begreep, welk merkwaardig bezoek

De heer L. J. Veen te Amsterdam gaf uit „Aan de Bron", door Miek Jansen, proza en gedichten, met teekeningen van Jan Toorop. Het is een mooi en welverzorgd boekje, waaruit wij Toorop's prachtige teekening „De Doop door Christus" reproduceeren. Miek Jansen, die den grooten meester diep bewondert, geeft menige bladzijde die zijn kunst in oprechte vroomheid nabijkomt. Om de innigheid van haar gevoel vergeet men de vormgebreken van haar technisch onvolmaakte verzen.

men voor zich had. Toen moet er op het loodsvaartuig een groote sensatie ontstaan zijn.

Met groote snelheid kwam een boot op ons toe en toen de loods over den ronden buik der „Deutschland" op ons dek geklauterd was, begroette hij ons met de volgende, uit het diepst van zijn hart komende woorden: „I'el be dammed, there she is!")

(„Verduiveld, daar is de boot!")

Dan schudde hij ons steeds weer vol trouwhartigheid de hand en gaf uitdrukking aan zijn eerlijke vreugde, de eerste Amerikaan te zijn, die „U-Deutschland" in het land der vrijheid begroette.

Ik vroeg den man dadelijk, of hem iets bekend geworden was, dat wij verwacht werden. Tot mijn blijde verrassing vernam ik dan, dat zich reeds sedert een paar dagen tusschen de kapen een sleepboot ophield, die wel met ons te doen zou hebben.

We voeren nu met onzen wakkeren loods direct weg, om de aangekondigde sleepboot te zoeken.

Intusschen hadden ook de binnenvarende passagiersbooten den vreemden aankomeling ontdekt en belichtten ons van alle kanten met hun schijnwerpers. Zoo werd onze aankomst in de Amerikaansche wateren tot een fantastische nocturne.

Het zoeken naar onze sleepboot was echter heelemaal niet zoo gemakkelijk in het donker; wij zochten lang rond, tot we ze eindelijk na twee uur gevonden hadden.

Het was de sleepboot „Timmins", onder het commando van kapitein Hinsch van den Noordduitschen Lloyd. Nu was de vreugde groot.

Tien heele dagen had de wakkere kapitein Hinsch, wiens schip „Neckar" sedert het begin van den oorlog in Baltimore lag, tusschen de kapen op ons gewacht.

Ons lang uitblijven had Hinsch overigens reeds met bange zorg over ons lot vervuld.

Nu was hij overgelukkig, zijn vurig verwachte beschermeling ongedeerd voor zich te zien. Hij overhandigde ons allereerst de order, in plaats van naar Newport News naar Baltimore te gaan, waar alles reeds voor onze aankomst was voorbereid.

Wij zetten dus onzen braven Newport News-loods weer van boord en voeren, door „Timmins" geleid, de Chesapeake-baai op, nadat we trotsch de Duitsche vlag geheschen hadden, die daarmee sedert de aankomst van de „Eitel Friederich" voor Hampton Road voor de eerste maal weer in deze wateren wapperde.

Zoo ging het in het morgengrauwen de baai in. Onze vaart werd langzamerhand tot een triomftocht. Alle ons ontmoetende neutrale schepen, Amerikaansche en andere, begroetten ons met een driemalig blazen van stoomfluiten en sirenen. Slechts een Engelsch schip voer nijdig zwijgend ons voorbij, terwijl wij de zwart-wit-roode vlag trotsch in den wind lieten wapperen. Daarbij paste kapitein Hinsch met zijn sleepboot duivelsch op, dat de Engelschman niet een weinig uit het roer liep en ons uit vergissing ramde.

Ook overigens was de brave „Timmins" ons behulpzaam. We konden de begroetingen van de schepen slechts met onze door de kostbare samengeperste lucht gedreven sirenen beantwoorden. Dat zou langzamerhand een dure grap geworden zijn, en zoo nam de „Timmins" het over met zijn dikke stoomfluit voor ons te bedanken.

Hoe verder we in de baai kwamen des te doller werd het leven; wij verheugden ons van ganscher harte erover, want men voelde daaruit duidelijk de sympathieën van de Amerikanen voor ons en onzen tocht.

Namiddags om vier uur kon de „Timmins" voorzichtig langszij komen; wij kregen — een blok ijs overhandigd, snel werden een paar flesschen champagne gekoeld en trotsch klonken we op de gelukkige aankomst van de „Deutschland" in Amerika, waarbij we slechts betreurden, dat onzen trouwen Hinsch alleen de kurken aan boord vlogen.

Welk een genot het ijs en de eerste koude drank voor ons beduidde, kan overigens slechts hij nagaan, die zich voorstellen kan, wat het beteekent, dagenlang in een temperatuur van drieënvijftig graden Celsius geleefd te hebben.

Het gerucht van onze aankomst moest zich ongehoord snel verspreid hebben, want tot onze niet geringe verrassing kwamen ons uren ver van Baltimore schepen met reporters en kinomenschen aan boord tegemoet. Ofschoon het reeds begon te schemeren, werden we nog hevig tot mikpunt gekozen; vermoedelijk zouden we ook nog eindelooze vragen en aanroepen hebben moeten doorstaan, wanneer ons niet de weergod van de Chesapeakebaai, gastvrij op onze rust bedacht, te hulp gekomen was. Een hevig onweer brak los, in plaats van den vloed van vragen stortte een verkoelende regenvloed zich over ons bruingebrande zeevaarders uit, en spoedig voer de „Deutschland", door haar getrouwe „Timmins" begeleid, weer eenzaam en zwijgend door den naderenden avond haar einddoel tegemoet.

Om elf uur 's nachts stopten we bij het Baltimore-quarantaine-station, en ons anker rammelde voor den eersten keer in Amerikaanschen grond.

„U-Deutschland" was aangekomen.

Baltimore.

Onze eerste blik in de vroegte van den volgenden morgen viel op den brave dikke „Timmins", die langszij van ons gemeerd had; daar lag hij, de trouwe, en bewaakte ons.

Spoedig daarop, reeds om vijf uur, kwam de arts van het quarantaine-station. Ik overhandigde hem direct het gezondheidsattest, dat ons den dertienden Juni door den heer William Thomas Fee, den Amerikaanschen Consul te Bremen, volgens het voorschrift afgegeven was. Toen voer de dokter de boot voorbij en liet ons vrij, nadat hij de mannen onderzocht had. Tenslotte bracht hij als eerste Amerikaan drie hoera's uit op de „Deutschland" en haar bemanning.

Dan ging het anker op, en we voeren onder de leiding van de „Timmins" naar onze los- en ligplaats bij Locust-Point.

Veiliger kon geen schip varen, dan wij onder de beschutting van de „Timmins" en van de vele vaartuigen, die door de filmmaatschappijen gehuurd waren en in een zwerm onze „Deutschland" omgaven. Op iedere boot stonden vijf tot zes man met hun toestellen gereed tot vuren en zochten ons door opwekkende aanroepen in effectvolle houdingen te brengen, zooals het voor kino-opnamen behoort:

„Show your face, cap!"

(„Laat uw gezicht zien, kapitein!")

„Turn round your head!")

(Draai uw hoofd wat om, alstublieft!")

„Wave your hand!"

(„Wenk met uw hand!") en dergelijke kreten meer klonken van alle kanten en daarbij draaiden de kerels als dol er op los.

Ik stond op den toren en keek naar links, keek naar rechts, wenkte met beide handen, en een uitnoodiging tot lachen was niet noodig, want het gedoe der filmmenschen was onzegbaar vermakelijk.

(Wordt vervolgd).